No. 2863 Zaterdag 17 Juli 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

Roosevelt bestrijdt het liberalisme.

In een der laatste Zondagochtendnummers van Het Handelsblad werd een artikel gepubliceerd van de president der Verenigde Staten, een artikel, dat men overal behalve in een liberaal blad gedacht zou hebben te ontmoeten.

Immers in dat artikel keert Roosevelt zich zeer beslist en zeer scherp tegen het... liberalisme, bepaaldelijk op economisch terrein, waar het staatsonthouding en vrij baan voor de individuën preekt.

Tegenover de verdedigers van de theorie van „het zich zelf wel reddende bedrijfsleven", wier goede bedoelingen Roosevelt niet in twijfel trekt, plaatst hij een viertal opmerkingen, die hout snijden.

Op de eerste plaats vestigt de president der grote Amerikaanse republiek er de aandacht op, dat ze gewoon zijn de nationale problemen slechts van uit het oogpunt van hun eigen zaken te bezien, daarmee aangevende, dat als de oplossing van vraagstukken van algemenen aard aan bijzondere personen wordt overgelaten, nimmer het algemeen welzijn tot zijn recht kan komen.

Immers de afzonderlijke personen, elk op hun eigen terrein een oplossing voor hun eigen moeilijkheden zoekend, zijn uiteraard ook alléén op hun eigen belangen ingesteld.

Roosevelts tweede opmerking hangt met de eerste nauw samen: de individuële personen blijven ook in gebreke, omdat zij zich als regel niet aan hun beperkte gezichtskring weten te onttrekken.

Uit de instelling op het particuliere belang vloeit het onvermogen om bepaalde problemen van uit een algemeen gezichtspunt te zien immers van zelf voort; slechts zij die problemen van de universele kant weten te benaderen kunnen tot een oplossing geraken.

Verder acht de Amerikaanse president het particulier initiatief niet bij machte de bij een bepaald vraagstuk betrokkenen tot overeenstemming te brengen, omdat dit initiatief niet de middelen ter beschikking staan, nodig om een voor allen aanvaardbaar program op te stellen.

Dat dit scherp gezien is, bewijst meer dan een gebeurtenis.

En tenslotte een opmerking, die eveneens een juiste kijk op de reële verhoudingen verraadt: Roosevelt wijst naar de samenwerking strevende individuele personen er op, dat zij de middelen missen om saboteurs in hun eigen gelederen de gelegenheid te benemen het algemene belang te schaden.

Ook dat is in de praktijk van het leven vele malen overtuigend gebleken.

De conclusies uit deze vier opmerkingen liggen voor de hand.

Geordende toestanden in het bedrijfsleven kan men niet verwachten, als men het individualisme daarin volkomen de vrije hand laat.

Voor zover de bedrijfsgenoten zelf worden geroepen in de bedrijfsverhoudingen orde, dat is evenwicht en harmonie, te doen heersen, zullen zij moeten leren het belang der eigen onderneming aan dat van het bedrijfsgeheel ondergeschikt te zien.

Op iedere trap van het corporatief geordende bedrijf moet het algemene boven het bijzondere worden gesteld.

Juist uit de instelling op het algemene welzijn, waartoe ieder afzonderlijk het zijne moet bijdragen, vloeit de neiging voort tot onderling verstaan, gemeenschappelijk handelen en gelijkgericht streven naar het allen gestelde doel.

Waar men echter van de goede wil van alle bedrijfsgenoten afhankelijk is, zal de overheid, die in laatste en hoogste instantie de zorg draagt voor het gemene welzijn, zich niet afzijdig mogen houden.

Zij zal eensdeels aan de samenwerkende bedrijfsgenoten de machtsmiddelen moeten beschikbaar stellen, waardoor in geval van noodzaak de onwilligen tot medewerking kunnen worden verplicht.

Maar zij zal bovendien van de aanvang af tot samenwerking in corporatief verband hebben te stimuleren en de pogingen daartoe krachtig hebben te steunen.

Het staat bij ervaring wel voldoende vast, dat bij afzijdigheid der overheid het bedrijf aan geordende toestanden nimmer toekomt.

Protest der Amerikaanse Bisschoppen.

Tegen de Kerkvervolging in Duitsland.

„De Christelijke beschaving is in gevaar".

In verband met de steeds feller wordende kerkvervolging in Duitsland hebben tal van Amerikaanse Bisschoppen openlijk geprotesteerd tegen het onrecht, dat de Christenheid in Duitsland wordt aangedaan.

De Aartsbisschop van St. Paul, dr. John Gregory Murray schrijft: „Gezien de huidige kritieke toestand in Duitsland is het noodzakelijk, dat de hele Christenheid stelling neemt tegen de duivelse methoden, die slechts ten doel hebben om alle sporen van het Christendom te vernietigen bij een volk, dat eeuwenlang een leidende positie heeft ingenomen bij het opbouwende werk ter bevordering van de Christelijke beschaving.

De Bisschop waarschuwt verder, dat niemand zich mag laten misleiden door de onjuiste berichten uit Duitse bron en verzoekt de gelovigen te bidden om de godsdienstige vrijheid der Duitse geloofsgenoten.

De Bisschop van Fargo aloys J. Münch schrijft: „De nazileiders maken zich belachelijk met hun hatelijke opmerkingen aan het adres van Kardinaal Mündelein. Nooit werd de Duitse diplomatie zo'n slechte dienst bewezen, nooit is deze zo diep gezonken. De goede verhouding tegenover Duitsland, die na de oorlog met zoveel moeite werd opgebouwd, is door deze machtswellustelingen vernietigd. Heel Amerika is begeesterd over de geest der martelaren onder de Duitse katholieken. Maar wanneer de tyrannie, die thans de katholieken in Duitsland onderdrukt, de weg van alle dwingelandij gegaan, zal ook in de Duitse landen het katholieke leven in de nieuwe kracht opbloeien.

Andere Bisschoppen zoals dr. Francis C. Kelley van Oklahama City en Tulsa verklaren zich volkomen solidair met Kardinaal Mundelein.

De Bisschop van Fargo Aloys J. Münch die van Duitse afkomst is, schrijft: „de heren Hitler, Goering, Rosenberg en consorten schijnen al het mogelijke te doen om de goede faam, waarin het Duitse volk zich over de hele wereld kon verheugen, te vernietigen. Eerst moeten wij Duitsers in den vreemde over de hele wereld die politiek verontschuldigen, thans schamen wij ons over dat bewind, dat op het ogenblik ons volk tyranniseert, hetwelk zich weleer terecht kon beroemen op een onafhankelijkheid, ja, suprematie op intellectueel, economisch en politiek gebied; God wees hun zielen genadig."

„De tactiek der nazis tegen de kerk in Duitsland is duivels", schrijft de Bisschop van Rapid City. Hitler en zijn medewerkers, die hun uiterste best doen om het Christendom te ondermijnen, verdienen de veroordeling, niet alleen van alle katholieken, maar ook van alle christenen. Weldenkende mensen kunnen de vernietiging der menselijke rechten en vrijheden slechts betreuren. Het nazibewind dat getypeerd wordt door onrecht, huichelarij, terreur en tyrannie, is een bedreiging der beschaving."

„De tijd is gekomen om krachtdadige protesten te laten horen, zo vermaant dr. Henry Rohlman, bisschop van Davenport, nu de voornaamste humane instincten, verkracht worden door enige mensen, die onder het mom van verantwoordelijke regering, voorwenden dat zij het Duitse volk representeren. Toen het nazi-bewind de meest tedere en heilige overeenkomsten die mensen kunnen sluiten, het plechtig verdrag met de Kerk, brak bereikte de verdorvenheid der nazi's het dieptepunt. Natuurlijk wordt het hart van katholiek Amerika pijnlijk getroffen door de schandelijke onrechtvaardigheid jegens de Duitse katholieken, want een lid van het mystieke lichaam kan geen onrecht lijden, zonder dat de andere ledematen door deze pijn eveneens getroffen worden."

Een andere Amerikaanse kerkvorst uit zijn verontwaardiging op deze wijze: „De uiterste grenzen van aanmatiging, brutaliteit en tyrannie zijn door het officiële Duitsland bereikt door het protest, dat onlangs werd uitgebracht tegen de uitlatingen van een Amerikaanse Kardinaal. Het is slechts een bewijs voor de verwaandheid, waarmee zij zelf het Duitse volk domineren en tyranniseren. Welke economische hervormingen in Duitsland ook nodig moge zijn, dat is nooit een verontschuldiging voor een kerkvervolging."

Tenslotte verklaren de Amerikaanse Bisschoppen hun deelneming met het leed en lijden, dat de Duitse katholieken te verduren hebben.

Democratie of Demophile.

Zowel in de wetenschap als in de politiek is een der hoofdzaken, welke de talloze misverstanden baren — een der vele droevige gevolgen van de erfzonde — zeer zeker ook de verwarring van benamingen en begrippen.

Zolang de katholieke wijsbegeerte het denken beheerste — in die „zogenaamd" duistere Middeleeuwen, God beter het! — was men het tenminste met elkaar volkomen eens over de betekenis van uitdrukkingen en formules.

Maar nadat de geestelijke eenheid der wereld door de zogenaamde hervormers was stuk geslagen, dreef Europa langzaam maar zeker naar dezelfde moeilijkheden toe als die, welke de Chinezen altijd hadden en ook nu nog hebben met hun symbolenschrift. De Chinese lettertekens, waarvan de uitvinding door een geestig Fransman werd toegeschreven aan een „onwettige kerkvergadering, een conciliabule van duivelen", tot teksten samengesteld, kunnen namelijk door de ene school van wijsgeren geheel anders gelezen worden dan door de andere.

Daardoor is het nimmer mogelijk tot een eindoplossing te komen in enig dispuut over de betekenis van een tekst uit de Chinese klassieken, zelfs als men er in geslaagd is de grondtekst op te delven — wat voor de Europeese klassieken altijd beslissend is.

Hoewel wij dus wel een onaanvechtbaar schrift bezitten, hebben wij ons vrijwillig — zij het in een ander opzicht — in dezelfde toestand gebracht als de Chinezen zich altijd geheel buiten hun schuld hebben bevonden.

En wij zijn daar in geraakt enkel en uitsluitend door het loslaten van de door onwetenden en bevooroordeelden zozeer gesmade „katholiciteit", die alleen bij „duisterlingen" zou passen.

De een bedoelt tegenwoordig met precies hetzelfde woord iets geheel anders dan de ander. Zeer in het bijzonder is dit het geval met het woord „democratie", dat tot een oneindige verwarring aanleiding is gaan geven. Het volkse gevoel, de liefde voor de kleine man, voor de eenvoudigen, en de politieke democratie worden haast elke dag hopeloos met elkaar verward.

De grote staatsman De Richelieu — die, helaas, ook nog kardinaal was, zodat al zijn fouten op de oude Moederkerk zijn over te boeken door de kwaadwilligen, die daartoe maar al te zeer bereid zijn — was een demophiel, een man, die het volk beminde. Maar zijn slagwoord „alles voor, niets door het volk" leert wel, dat De Richelieu een demophiel was, een die het volk liefhad, maar dat Zijne Eminentie politiek allesbehalve een democraat genoemd mag worden. De grote Abraham Kuyper volgens wien „de kleine luiden niet konden wachten, geen dag en geen nacht" was ook al geen democraat naar het hart van de rode broeders. De meest volmaakte demophiel, de Heer zelve, die altijd „medelijden had met de schare" hield zich ver van alle politiek — wat nooit duidelijker bleek dan toen de Schriftgeleerden hem in zijn eigen woorden wilden vangen en hij antwoordde, hen de cijnspenning met de beeldenaar des keizers tonend: „Geef dan de keizer wat des keizers en Godes wat Godes is".

Wat ook het devies zijner kerk zou zijn — al mogen de leden ervan natuurlijk politieke actie voeren ter verkrijging en verdediging hunner rechten. Ook de grote paus Leo XIII, die de schare beminde als zijn Meester maakt nadrukkelijk in zijn Encycliek „Graves de Communi Re" een streng onderscheid tussen politieke democratie en sociale actie. Zo sterk, dat hij zelfs de sociale actie verbood zich met de politiek te vereenzelvigen en zelfs in te laten. Dit zal wel de hoofdreden zijn, dat „de democraten" van elke rosse, rode en bloedrode schakering altijd in alle talen over deze encycliek zwijgen.

De mogelijkheid kan aanwezig zijn, dat de politieke democratie de sociale vooruitgang schept. Nodig is het niet; het democratische Frankrijk heeft bij voorbeeld afdoende bewezen, dat men

KONING LEOPOLD BEZOEKT EEN HOSPITAAL. Bij een bezoek van Koning Leopold aan een hospitaal van België, betoonde de koning zijn sympathie voor een kleine patiënt, die blijkbaar niet wist, wie de gast was, maar meer belang stelde in de fotograaf.

HET DRAMA VAN DE GROTE SINT BERNARD.

Een prachtige gift aan de monniken.

Wie onzer werd in zijn kinderjaren niet meegevoerd naar een wonderland van blinkende sneeuw en fonkelend ijs, wanneer hij luisterde naar de verhalen van de heldhaftige monniken uit het hospitium op de St. Bernard, wier honden door orkanen en sneeuwstormen de in het gebergte verloren reizigers gingen redden.

Een noodlottige gebeurtenis heeft dit heerlijke sprookje echter op wrede wijze verstoord. Men kent de droeve geschiedenis. Een Zwitsers dokter begaf zich op Dinsdag na Pinksteren met zijn drie dochtertjes naar het beroemde klooster. De jongste ging vooruit aan de hand van haar vader, toen plotseling een van de anders zo zachtaardige en intelligente honden op het meisje toesprong, haar over de grond sleurde, haar beet en toen de monniken onsteld te hulp snelden. was het kind reeds zo verscheurd, dat de dood weldra intrad.

Uit de beschouwingen, die de Zwitserse bladen nog geregeld aan dit tragisch gebeuren wijden, blijkt, aldus de Maasbode, dat in het hospitium op de Grote St. Bernard een ware consternatie heerst.

In de eerste plaats is het natuurlijk de wrede dood van een onschuldig kind, die de monniken in het diepst van hun ziel heeft geschokt, doch niet minder zijn zij in ontzetting gebracht door het feit, dat deze dood veroorzaakt werd door een van hen, die de eeuwen door hun beste en trouwste vrienden waren.

Al heel spoedig na het bekend worden van het tragische voorval is door een een aantal bladen het bericht verspreid, dat de hele meute gedegenereerd was en de zuiverheid van het ras verloren had. Van verschillende zijde werd zelfs het plan geopperd, om alle honden maar te laten afmaken.

De „Echo de Paris" heeft naar aanleiding hiervan de gezaghebbende mening gevraagd van de directeur van de „Revue de l'Eleveur", de heer Paul Mégnin, een van de grootste kynologen van Frankrijk.

Ik geloof niet, zeide Mégnin, dat de meute door degeneratie is aangetast. De afschuwelijke wildheid van de hond, die het meisje vermoordde, lijkt mij een alleenstaand geval. Ik geloof hier aan een vlaag van plotselinge hondsdolheid, iets dat bij honden hoogst zelden voorkomt.

Wat mij tot deze mening doet overhellen, is, dat een hond, alleen bijt als hij kwaadaardig of bang is of ook nog als hij bloed geproefd heeft en de smaak daarvan hem de dringende behoefte geeft om te bijten. Nu ken ik de honden van het hospitium van de Grote St. Bernard zeer goed. Ik weet, met welk een zorg en met welk een kennis van zaken de monniken hen grootbrengen en nooit heb ik in de meute ook maar één dier ontmoet, dat kwaadaardig of bang was of dat de smaak van het bloed beet had.

De heer Mégnin herhaalde daarna nog eens zijn bewondering voor deze prachtige dieren, die vermoedelijk tegelijk met de grote invasies van Aziatische volken in Europa uit Thibet hier heen zijn gekomen.

Het klooster, welks monniken hun leven aan de redding van verdoolde reizigers hebben gewijd en dat zich verheft op een hoogte van 2.472 meter bij een klein meertje, dat gedurende negen maanden met ijs is bedekt, werd in 962 gesticht door Sint Bernard, docht eerst in 1765 onthullen geschiedkundige documenten de aanwezigheid van honden. De monniken schijnen in werkelijkheid echter reeds zes eeuwen geleden bij hun opsporingen de hulp van honden te hebben gebruikt.

In 1820 werd de meute door een epidemie letterlijk gedecimeerd, slechts een enkele overleefde haar. Met veel geduld slaagden de monniken echter erin, de meute geleidelijk te herstellen.

Een hond, Barry genaamd, maakte het hospitium later beroemd: hij alleen redde reeds meer dan veertig mensen en het edele dier stierf van een slag met een stok met ijzeren punt, waarmede een reiziger hem afranselde.

Het instinct van deze dieren, aldus de heer Mégnin, is werkelijk bewonderenswaardig en geheimzinnig tegelijk. Zij horen nog voordat zij ruiken. Hun beweegelijke oren draaien naar links en naar rechts, om het geluid op te vangen, dat hen kan oriënteren. Op drie honderd meter afstand horen zij zelfs het geritsel van bladeren.

Trots loeiende stormwinden en oorverdovende sneeuwstormen snellen zij het gebergte in, om hen, die zich reeds in de greep van de dood bevinden, te redden.

Gelooft niet, zo besloot de heer Mégnin, dat de honden van de Grote St. Bernard gedoemd zijn om te verdwijnen. De dood van het arme meisje maakt het, zoals vanzelf spreekt, noodzakelijk, de toestand zeer nauwkeurig te onderzoeken, doch ik blijf geloven, dat het hier een alleenstaand geval betreft.

Inmiddels komt het in geheel Zwitserland met grote blijdschap begroete bericht, dat het Internationaal Bureau voor Dierenbescherming te Genève de monniken het volgende telegram heeft gezonden:

„Teneinde de grote traditie van de monikken van de Grote Sint Bernard, die het leven van zoveel in de sneeuw vermiste personen hebben gered, te beschermen, biedt het Internationaal Bureau voor Dierenbescherming te Genève u een bedrag aan van vijftien duizend Zwitserse francs, teneinde u in staat te stellen, ruime en goedverwarmde kennels te bouwen, om aldus het leven van uw moedige honden te redden."

De voorzitter van genoemd bureau, mr. Hageby, heeft als zijn vaste overtuiging uitgesproken, dat onder de Sint Bernard-honden, wanneer ze in ruime en doelmatige kennels worden ondergebracht, geen gevallen van kwaadaardigheid meer zullen voorkomen, daar deze een gevolg zijn van een al te langdurig verblijf in een te beperkte ruimte. De monniken zelf konden zich uiteraard de luxe niet permitteren, om hun honden een „moderne woning" te verschaffen. Nu zij evenwel door de milde gift van het Geneefse bureau hiertoe in de gelegenheid worden gesteld, zullen zij ongetwijfeld hun trouwe metgezellen, wier instinct het hun mogelijk maakt, hun zending van moed en toewijding te vervullen, voor goed te behouden.

democraat „avant tout" kan zijn en hopeloos ten achter met zijn sociale wetgeving en alles wat daarmee samenhangt. Het zeer ondemocratische keizerlijke Duitsland van 1914 was het daarmee in elk opzicht stukken vooruit. Zoals nu weer het Hitler-Duitsland en het Italië van Mussolini. Wie niet zien kan dat beide dictators door demophilie gedreven worden, is wel zeer blind.

In de Middeleeuwen heeft het van demophielen gewemeld en ze zijn heel wat democratischer geweest dan de meeste mensen, die niets anders van de middeleeuwen afweten, dan dat ze „duister" waren, vermoeden. Het democratische Amerika — de democratie is daar de alpha en omega van staatkundige wijsheid — is op sociaal gebied volkomen tekort geschoten en pas Roosevelt is in de richting begonnen te werken.

De Dertigjarige Oorlog, de grootste internationale burgeroorlog die Europa gekend heeft en die eindigde met de tragische vrede van Münster, brak voorgoed de geestelijke eenheid van Europa en vanaf dat ogenblik is de begripsverwarring niet meer te keren. Via de Franse revolutie en een keizerrijk belandde een goed deel van Europa toen in „de liberale, individualistische, democratie". Deze is nu dood — de Tsjech Dr. Hodza, een onverdachte autoriteit op dit gebied, heeft het nog voor kort met nadruk geconstateerd.

Mogelijk ontstaat er vroeger of later wel weer een ander soort democratie, die dan algemeen mode zal worden. In afwachting daarvan zal men verstandig doen scherp het onderscheid tussen democratie en demophilie in het oog te houden.

Let op!

Een democraat kan zeer weinig demophiel zijn!

Een demophiel kan vreselijk ondemocratisch lijken!

Het kan echter toch zeer wijs zijn om maar liever met de laatsten mee te gaan dan met de eersten.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Op initiatief van Nederland is Engeland dan klaar gekomen met een nieuwe vorm voor de non-interventiecontrole.

Het voorstel verschaft de rechten van oorlogvoerenden aan beide, zowel de Spaanse loyalisten als de fascisten, onder voorwaarde dat zij de buitenlandse vrijwilligers in de gelederen van hun strijdkrachten zo spoedig mogelijk wegzenden. Het plan van een non-interventie marine-patrouille zal verlaten worden, en er zullen neutrale waarnemers geplaatst worden in de Spaanse havens, om de binnenkomende lading te inspecteren. De patrouille langs de grenzen zal weer in werking treden.

Aldus het voorstel van de Engelse Minister Eden. Zal hij succes daarmee hebben?

De niet-inmenging is, men kan het niet genoeg herhalen, een diplomatieke fictie; een moedwillig de ogen sluiten voor hetgeen werkelijk gebeurt, ten einde niet verplicht te zijn consequenties uit het ingrijpen, welke voor de Europeese vrede catastrofaal zouden zijn, te moeten trekken. De fictie is ongelooflijk elastisch gebleken, en onder haar bescherming zijn zelfs officiële legers naar Spanje vervoerd om aan de strijd deel te nemen. De niet-inmengingsovereenkomst schijnt een accoord te zijn om zich niet in te mengen in de inmenging welke alle partijen, zo veel ze maar kunnen, bedrijven. Maar dit vernuftige systeem, vernuftiger nog dan struisvogelpolitiek, heeft Europa voor zeer gevaarlijke verwikkelingen behoed en, als zich kritieke incidenten hadden voorgedaan, over de crisis heengeholpen.

„Naast „de niet-inmenging" bestond de controle op de fictie, welke controle ter zee door de oorlogsschepen van Duitsland, Engeland, Frankrijk en Italië werd uitgeoefend. Waar de non-interventie echter fictief was, moest de controle, ten minste in de algemene opzet ook fictief blijven. Wel verkondigde men aanvankelijk, dat ze werkelijk effectief werkte, en het was dan ook een „verrassing" — en een aanwijzing, dat de zaak begon mis te lopen — toen lord Plymouth, de voorzitter van de Londense niet-inmengingscommissie, in dit lichaam openlijk verklaarde, dat de controle niet goed werkte en daardoor het gehele accoord in gevaar gebracht werd.

We zaten toen midden in het Leipzig-incident, met het plotseling afzeggen van von Neurath's bezoek aan Londen. Te Londen heeft men deze aangelegenheid zeer kalm, maar ook zeer hoog opgenomen. De toegevende houding van Engeland tegenover Duitsland verstijfde met één slag; concessies, welke men reeds liet doorschemeren, werden ingetrokken: Londen dacht niet meer aan een overigens toneelachtige vlootdemonstratie, nog veel minder aan gemeenschappelijke represailles, maar eiste, dat de duikbootaanval op de „Leipzig" eerst boven elke mogelijkheid „of honest error", van een eerlijke dwaling, zou vastgesteld worden.

Duitsland kon echter niet wachten; het verkondigt als stelsel de leer van de onmiddellijke snellen daad; het huldigt een ongewoon-dynamische politiek. Het was vooral gepikeerd, dat het, zelfs in zo'n twijfelachtige zaak, niet op zijn woord geloofd werd. Het zette in zijn gecontroleerde en geleide pers en verwoede campagne in. Maar tegelijkertijd bezint men zich toch, in de hoge sferen der verantwoordelijkheid, op alle mogelijkheden, welke uit een op de spits drijven der eenmaal aangenomen houding zouden kunnen voortvloeien. En in overleg met Italië, dat ook een dynamische politiek voert, werd toen een werkelijk halfslachtig besluit genomen: beide landen trekken zich uit de vlootcontrole der vier terug, maar handhaven het niet-inmengingsaccoord.

Men ziet dus wel, dat men niet heel erg optimistisch zijn mag, alhoewel de politieke ontwikkeling elders, misschien de mogendheden wel tot een voorlopig toegeven zullen dringen.

We bedoelen dan hiermee de Japans — Chineese situatie.

Men hoort al spreken van millioenen legers, zonder echter nog juist te weten waar deze gebruikt zullen worden en met welk doel.

Een Chinees protest heeft Japan netjes naast zich neergelegd en aan Frankrijk, dat de 2 mogendheden, Engeland en de Ver. Staten, tot een gezamelijk protest wilde uitnodigen, heeft Japan geantwoord dat de Heren zich maar met hun eigen zaken moeten bemoeien.

Aan de fronten in Spanje is de strijd van weinig belang: alleen aan het Madridfront viel een offensief te constateren der Roden, wat echter te staan kwam.

BUITENLAND.

HOE EEN RODE DICTATOR LEEFT EN WERKT.

De dagorde van Stalin.

Er ging een huivering door de wereld, toen de doodvonnissen bekend werden die tegen de hoogste Russische ambtenaren en officieren waren uitgesproken. De moderne Iwan de Verschrikkelijke ontdeed zich van zijn gevreesde tegenstanders zoals men een paar oude schoenen wegwerpt. In onderstaande bijdrage wordt ons verhaald in welke angst en vrees de rode dictator van het Kremlin zijn dagen slijt en met welke angstvallige zorgen Stalin omringd is, daar hij zijn leven voortdurend bedreigd ziet.

In de omgeving van Moskou, in het dorpje Gorki, waar Lenin zijn laatste levensdagen heeft doorgebracht, leeft nu Stalin, de almachtige rode dictator. Hij heeft daar teruggetrokken en eenzaam: alleen degenen, die wegens bijzondere verdiensten persoonlijk door Stalin worden uitgenodigd, mogen zijn huis betreden.

Aan alle zijden wordt het huis bewaakt door vijftien agenten van de gepoe; in het dorp woont nu geen enkel burger meer, en langs de weg naar Moskou staan alleen de huizen van de beroemde „garde van de rode vlag", de lijfwacht van Stalin. Deze lijfwacht bestaat uitsluitend uit Kaukasiërs, en Georgiërs, wier talen hij kent en die hem trouw zijn tot in de dood. In de laatste jaren heeft hij hierin ook enkele gevluchte Duitse communisten opgenomen.

Ook de particuliere chauffeurs van Stalin zijn onlangs door Duitsers vervangen. Zij hebben geen belang bij de binnenlandse politiek en zijn daarom beter te vertrouwen dan de anderen.

Iedere morgen om negen uur rijdt Stalin, begeleid door drie agenten van de gepoe, in een gepantserde Rolls-royce naar het Kremlin. Ofschoon de wegen goed bewaakt worden, zou de beroemde Rolls-Royce toch het doelwit kunnen zijn van gevaarlijke aanslagen. Om dit te verhinderen zijn in de Engelse fabrieken vijf getrouwe copieën van de auto gemaakt.

Als er gevaar dreigt verlaten zes auto's met een zelfde aantal inzittenden en met gelijke tussenpozen de villa te Gorki. De wagens rijden allen naar Moskou en gaan door zes verschillende poorten het Kremlin binnen. Ook in het Kremlin weet men niet wanneer, en in welke auto Stalin arriveert en zelfs bij belangrijke zittingen en vergaderingen is dit onbekend.

In tegenstelling met andere dictators, verschijnt Stalin maar zelden in het openbaar, en bij grote gebeurtenissen ziet men hem onverwacht, om spoedig weer te verdwijnen. Stalin weet, dat de politie hem nooit geheel en al kan beveiligen, en daar hij zelf een samenzweerder is, heeft hij zijn voorzorgen zo goed mogelijk genomen. Hij zal nooit iemand ontvangen, zonder dat er een derde in de kamer is, en hij eet nooit met anderen.

Om kwart over negen stapt hij uit de wagen en betreedt de grote hal van het Kremlin: zijn uitgebreide werkzaamheden van iedere dag nemen een aanvang: zittingen, conferenties, besprekingen, rapporten, instructies, audiënties, de gehele regeringsadministratie wordt door hem geleid. Zelfs voor de dagelijkse gang van zaken is hij practisch onmisbaar geworden.

Het werk in het Kremlin duurt tot middernacht; zestien tot achttien uren brengt Stalin door achter zijn schrijftafel, temidden van kaarten en documenten, die over het lot van millioenen beslissen.

In het Kremlin wordt Stalin omgeven door zijn getrouwen, die zich ondanks zijn spreekwoordelijk geworden ruwheid geheel aan hem hebben toegewijd, en die de meest volmaakte aanhangers zijn van het bolschewisme.

In de loop van de dag verlaat Stalin het Kremlin niet. In de late avond, dikwijls in de nacht, verlaat de Rolls-Royce het paleis der tsaren. In volle vaart rijdt de auto door Moskou naar de villa te Gorki. Stalin waakt en voortdurend overdenkt hij de politieke verwikkelingen in binnen- en buitenland als een Aziatische satraap, terwijl de hoofdstad met de gouden koepels in diepe slaap gedompeld is.

In de eenzaamheid van Gorki wijdt Stalin zijn vrije tijd aan lectuur. Hij leest veel en oplettend, bijna uitsluitend echter boeken over socialisme, marxisme, economie enz. Andere litteraire producten kunnen zich niet in zijn belangstelling verheugen. Hij weet weinig af van buitenlandse dichters en schrijvers: graag gaat hij naar de baletten en opera's en hij schijnt een bijzondere voorliefde te hebben voor de Aïda van Verdi.

Stalin heeft met geen enkele partijgenoot bijzondere vriendschapsbetrekkingen. Hij weet veel te goed, dat er heel wat heersers door vriendschap hun macht verloren hebben. Het is hem voldoende, als hij allen in zijn macht heeft. En hiervoor bedient hij zich van eigenaardige middelen.

In een brandkast in Stalins huis bevinden zich in goede orde de kostbaarste documenten n.l. de papieren, die de nauwkeurigste inlichtingen verschaffen over alle bolschewistische leiders en die dikwijls nog uit de geheime archieven van de tsaren-politie afkomstig zijn. Bijna ieder lid van de partij heeft indertijd fouten begaan, de een was vertrouwelijk met de politie, de ander had zich geld van de partij toegeëigend, een derde heeft Lenin beledigd of iets dergelijks. De politie van de tsaren heeft al wat zij wist, nauwkeurig opgetekend, en dit komt Stalin goed te pas.

Het kaartsysteem bevindt zich nu in zijn brandkast, en dikwijls opent hij de vergeelde mappen, om het leven van zijn onderdanen na te gaan.

De meeste fouten blijven in de vergetelheid, maar als een of ander leider gevaarlijk wordt, roept Stalin hem ter verantwoording en toont hem de documenten: „Kijk, in 1905, heb je in dat en dat land, in dronkenschap te veel verteld aan de politie. Pas op. Dat kan onaangenaam voor je worden."

Meestal is deze waarschuwing voldoende, zo niet, dan wordt kameraad X. na enkele dagen ontmaskerd als staatsvijand, en niet zelden, met de kogel gestraft.

Stalin is echter wel zo voorzichtig geweest, om na de October-revolutie, alle documenten, die op hem betrekking hebben, te doen verdwijnen.

In zijn particulier leven is Stalin zeer bescheiden zoals de meeste bolschewiki van de oude garde. Zijn kleren zijn slecht verzorgd, hij eet matig, en rookt vaak een pijp.

In zijn leven en in zijn werk is Stalin de heerser over millioenen, en hij is een Aziatische satraap en een despoot, zoals het Oosten er nog geen heeft gezien.

HET LEGIOEN VAN DE EERBAARHEID.

Zijn invloed op de filmproductie.

De centrale filmkeuringsraad van de Ierse Vrijstaat heeft een officiëel rapport gepubliceerd over film en bioscoop in Ierland in 1936. Wij ontlenen hieraan het volgende:

„Als het meest merkwaardige feit op filmgebied in het afgelopen jaar mogen wij wel constateren, dat er een aanmerkelijke verbetering valt waar te nemen in de films, die vanuit de Verenigde Staten worden ingevoerd. Blijkbaar heeft de actie van het Legioen der Eerbaarheid dus wel succes, hetgeen trouwens duidelijk gedemonstreerd wordt door het feit, dat onze keuringsraad veel minder coupures heeft moeten aanbrengen.

Wat de censuur zelf betreft, werden dit jaar 2 films afgekeurd tegenover 58 in 1935. In 1931 moesten 208 films worden afgekeurd. In dit verband is het wel interessant er op te wijzen, dat het aantal films uit de Ver. Staten, dat moest worden afgekeurd 0,22 procent bedroeg, terwijl het aantal uit Engeland geïmporteerde films, dat de toets der critiek niet kon doorstaan nog altijd 2,86 procent uitmaakt.

New York in cijfers.

De jongste statistieken betreffende de „grootste stad der wereld" brengen o.m. de volgende cijfers:

New-York telt op het ogenblik, op een bevolking van ruim zeven millioen zielen, niet minder dan 2.300.000 buitenlanders.

Wanneer men de bewoners „schift" naar de godsdienstige gezindten komt men tot de bevinding, dat de protestanten met 3.500.000 gelovigen aan de spits staan.

Dan volgen de Israëlieten met 1.765.000 en de katholieken met 1.734.000 zielen.

De Israëlieten hebben de meeste bedehuizen n.l. 1000 Synagogen; daartegenover zijn er slechts 430 Katholieke en 180 Protestantse kerken.

Wanneer men de statistiek der verschillende beroepen en bedrijven nagaat, kan men constateren, dat er in New-York 10.000 makelaars in effecten zijn, 18.000 toneelspelers, 21.000 musici en 9000 letterkundigen en journalisten.

In het district New-York bevinden zich in totaal 18.990 fabrieken en werkplaatsen.

TE VEEL EER VOOR HITLER.

„Ernstige" grieven der behangers van Philadelphia.

Van onverwachte en onverdachte zijde zijn bezwaren gemaakt tegen de kwalificatie, die kardinaal Mündelein aan Hitler gaf: dat hij een behanger was, en naar de kardinaal had vernomen, nog wel een slechte behanger. Behanger te zijn geweest is lang niet oneervol. Het kan horen bij iemands politieke carrière, de politieke affiches veronderstellen immers behangersbekwaamheden bij politieke strevers en de hele Duitse staatkunde is behangen met leuzen. Overigens behoeft de verdienstelijkste staatsman nog niet met schaamte toe te geven, dat hij een slecht behanger is. Maar een Roomse kardinaal zei het over de Führer en dat is genoeg om argwaan te koesteren, want hier sprak een tegenstander. En als een tegenstander het zegt, dan zal het wel lelijk zijn. Zo paalt de partijdigheid, of het behangerschap al dan eervol is.

Dit verklaart ook, waarom behangende tegenstanders van Hitler niet dulden, dat hun eer hem wordt toegewezen. Volgens hen, althans volgens de behangers van Philadelphia, is hun beroep te eervol voor de leider van het Duitse volk. Het is de diepe tragiek van miskend te worden: de een lust zijn politiek niet omdat hij behanger is, de ander moet hem niet als behanger om zijn politiek. Waar moet hij dan blijven? In elk geval protesteerden de behangers van Philadelphia tegen de verwijzing van Hitler naar hun beroep. Het blijkt uit een motie van hun bond, die de New York Times publiceert en waarin geprotesteerd wordt tegen de genoemde kwalificatie door kardinaal Mündelein, zelfs al voegde deze er aan toe, dat Hitler niet een erg goede behanger was.

De motie eindigt met een dithyrambe: „Die verwaande, onsociale dictator kan wel eens ooit papier hebben opgehangen, maar dat laat hem niet in aanmerking komen voor de eervolle titel van „behanger".

Het enige wat Hitler in de laatste tien jaren heeft gehangen is de vrijheid van het Duitse volk."

NIEUW GRUWEL-RAPPORT.

De afschuwelijke folteringen van Spaanse priesters.

De openbare mening is nog steeds niet voldoende op de hoogte van de gruwelen, die door de communisten in Spanje zijn bedreven.

Thans publiceert de Regering in Burgos een derde officieel rapport over de resultaten van het uitgebreide onderzoek, dat in de bevrijde gebieden werd ingesteld en waaraan wij de volgende schokkende bijzonderheden ontlenen.

In al de 37 plaatsen waarover in bedoeld rapport gesproken wordt zijn de kerken en kapellen ontheiligd, terwijl de kerkelijke gewaden — waaronder zeer kunstvolle paramenten — zijn vernield of gestolen.

Van slechts 7 van deze 37 plaatsen wordt niet uitdrukkelijk gezegd, dat de geestelijke, meestal de pastoor, werd vermoord. Van 10 plaatsen wordt uitvoerig verhaald, hoe meerdere geestelijken, wereldpriesters en ordesgeestelijken na eerst zwaar mishandeld te zijn, werden gemarteld.

In Peraleda werd pastoor Paulino Izquierdo Roman, een 62-jarige priester, met meer dan 40 geweerschoten afgemaakt, nadat men de geestelijke tevoren mishandeld had.

In Valdelacasa werd de pastoor Justo Lazayo op sadistische wijze gefolterd en daarna vermoord. Men stond hem nog toe, dat hij voor hij gefusileerd zou worden afscheid nam van zijn oude moeder. Toen moeder en zoon elkaar voor de laatste maal omhelsden, losten de beulsknechten een geweersalvo, zodat moeder en zoon beide dodelijk getroffen neerstortten. De oude moeder was reeds 76 jaar oud.

In Monbeltran in de provincie Avila heeft zich een vreselijke drama afgespeeld. Pastoor Damiano Gomez werd uit zijn woning gesleept en op een vrachtwagen geplaatst. Toen reed men naar de heuvel Puerto del Pico, waar de voorste linies van het rode front lagen. Daar gooide men de priester gewoon voor de vrachtauto, waarbij het slachtoffer een been brak. Terwijl de pastoor lag te kreunen van pijn, richtten de beulen een drinkgelach aan. Toen het gekerm hun begon te vervelen, schopten ze het lichaam van de priester tot bij een afgrond, waar zij hun slachtoffer inwierpen.

Het tot bloedens toe verwonde en gekwetste lichaam van de priester moest toen als schietschijf en doelwit dienst doen. Daarna lieten zij het gruwelijk verminkte lijk onbegraven liggen.

Nog vreselijker en afschuwelijker is een feit, dat zich in Oropesa in de provincie Toledo heeft afgespeeld. Daar werd de rector der Franciscanessen Niseforo Perzle voor de krijgsraad gebracht, waar men de priester beschimpte en gruwelijk mishandelde. Men sneed hem een oor af en verminkte zijn andere ledematen op een niet te noemen wijze. Druipend van het bloed werd de rector toen naar de dorpsmarkt gebracht, waar men met hem stierengevecht ging spelen, waarbij men hem twee banderilla's in de rug stak. Daarna werd de priester doodgeschoten.

De pastoor van hetzelfde plaatsje D. Restituto, die nog niet geheel hersteld van een zware operatie te bed lag, werd uit zijn woning gesleurd en door de straten van de stad gesleept. Tenslotte wierp men hem op de grond en vertrapte toen de weerloze priester. Daarna werd het slachtoffer aan een paal gebonden en doodgeschoten.

In het rapport staan tevens enkele gevallen vermeld hoe de roden te werk gingen bij het verwoesten van kerken. In Calera y Choza (Toledo) beschikte men over een grote collectie kerkelijke kunstvoorwerpen. Zij werden echter door de roden systematisch vernield.

Zo werd b.v. een schilderij van de H. Aloysius, die van de hand van Greco zou zijn, met messen doorstoken; verder werd een waardevol beeld van O.L. Vrouw van de Rozenkrans en van de H. Joseph met messen doorstoken. In de verwoeste kerk werden alle kinderen van 10—12 jaar bijeengebracht om aanschouwelijk godloos onderwijs te ontvangen. De heiligenbeelden werden geprofaneerd en op schandelijke wijze beschilderd, teneinde de kinderen volledig te bederven.

In Escalono verwoestte men het eeuwenoude kruis op het marktplein, terwijl op dezelfde plaats een dansvloer werd gelegd. In Valdelacasa vierde men in de kerken woeste drinkgelagen waarvoor men publieke vrouwen uit Madrid had laten komen. Men trok daarbij liturgische gewaden aan en leverde een onbeschaamde parodie op de kerkelijke ceremoniën.

In Oropesa was men er tijdig in geslaagd om de zusters Franciscanessen in veiligheid te brengen. De roden waren daarover zo woedend, dat zij de kloosterkapel plunderden en het lijk ontheiligden van de stichteres der orde Francisca Inés de la Concepcion, wier kostbare overblijfselen zelfs tijdens de Napoleontische oorlogen geërbiedigd werden.

R. K. KERKEN.

Parochiekerk Otrobanda:

4.45 v.m. H. Mis.
7 v.m. H. Mis (Kindermis)
8.30 v.m. Hoogmis met Holl. Preek.
7 n.m. Lof
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Pietermaai:

4.30 v.m. H. Mis.
6 v.m. H. Mis.
7.30 v.m. H. Mis. (kindermis, niet voor volwassenen)
8.30 v.m Hoogmis.
6.30 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie.

Parochiekerk San Mateo:

4.45 v.m. H. Mis.
7 v.m. H. Mis (Kindermis)
9 v.m. Hoogmis.
7 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Isla kerk Asiento:

5 v.m. H. Mis.
8.15 v.m. Hoogmis.

Parochiekerk Groot Kwartier:

5 uur H. Mis.
8.15 v.m. Hoogmis.
7.— n.m. Lof.

In alle kerken gelegenheid tot Biechten: iedere Zaterdag van 4 tot 8 uur n.m.; en daags voor iedere grote feestdag.

DUITSLAND VEILT KUNSTWERKEN.

Opruiming van staatsbezit.

Men heeft er destijds schande over gesproken, dat de machthebbers in het nieuwe Rusland een aantal kostbare kunstwerken uit de musea verkochten, om „geld te maken". In Duitsland is echter een paar weken geleden precies hetzelfde geschied. Te München is een veiling gehouden van kunstvoorwerpen uit het bezit van de Berlijnse staatsmusea, waarbij niet minder dan 800 nummers onder de hamer kwamen.

In het weekblad De Groene Amsterdammer werd reeds enige weken geleden de aandacht gevestigd op deze veiling, die op een enigszins bedekte wijze werd aangekondigd, n.l. als een veiling van werken die „overbodig" waren geworden, doordat bepaalde ruime aanwinsten waren verworven, waarbij dezelfde soorten van kunst voldoende zijn vertegenwoordigd. De verkoop heeft thans inderdaad plaats gevonden en er waren geïnteresseerden aanwezig o.m. uit Engeland, Nederland, Frankrijk, Italië, Oostenrijk, Tsjecho-Slowakije en Scandinavië. Het lijkt niet twijfelachtig dat vooral al het doel is geweest zoveel mogelijk vreemde deviezen „aan te trekken", en dit geeft geen uitermate hoog idee van de stand van het geld in Duitsland.

Het is een vaste gewoonte, dat de staat houdt wat hij eenmaal verworven heeft. Wanneer hier van de regel afgeweken wordt, aldus de Duitse bladen, en nog wel met zo'n ongewoon groot aantal werken uit alle eeuwen en zeer verschillende soort kunst, kan als reden opgegeven worden, dat in de laatste jaren de Berlijnse verzamelingen door gelukkige aankopen zeer zijn uitgebreid. Er moeten dus „overbodige" werken opgeruimd worden om plaats te maken voor de belangrijke nieuwe aanwinsten.

Deskundigen weten echter niet, wat hiervan te denken, zegt Het Vaderland, aangezien de te koop aangeboden collectie eerste klas werken omvatte van oude meesters, waaraan de Berlijnse musea niet bijzonder rijk zijn. De veilingslijst bevatte 170 oude schilderijen van Fra Angelico, Giovanni Bellini, Botticelli en Tintoretto, alsmede van Pieter Brueghel, Van Dyck en Terborch. Men verwachtte, dat deze en andere schilderijen aanzienlijke bedragen zouden opbrengen.

Lijst van binnenkomende schepen over Juli 1937.

17.	Ned.	Iris	Centraal Amerika	Centraal Amerika
18.	Amk.	Carabobo	P. Cabello	La Guaira
18.	„	Falcon	Maracaibo	Maracaibo
18.	Eng.	Comedian	Engeland	?
18.	Ned.	El Libertador	Maracaibo, Aruba	Aruba, Maracaibo
19.	Noor	Vestvangen	New Orleans	Paramaribo
20.	Duitsch	Ingrid Horn	P. Cabello	P. Colombia
20.	Fransch	San Jose	Cristobal	Le Havre
21.	Eng.	Mataroa	Southampton	Panama
21.	Duitsch	Phrygia	P. Cabello	P. Colombia
21.	Duitsch	Heinz Horn	P. Colombia	P. Cabello
21.	Ned.	Atlas	Maracaibo	Maracaibo
21.	„	Luna	New York	Aruba, Maracaibo.

BEKENDMAKING.

Voor personen die door hun dienstbetrekking verhinderd zijn gedurende de kantooruren van het Verkiezingsbureau zich aan te melden voor plaatsing op de kiezerslijst, zal gelegenheid worden gegeven tusschen 4.30 en 6 uur des namiddags zich alsnog bij den ondergeteekende aan te melden.

De Voorzitter van het Verkiezingsbureau,

M. B. BARTELS DAAL.

NEDERLAND.

S.D.A.P. EN KONINGSCHAP.

In de „Sociaal-Democraat" schrijft de hoofdredacteur E. Boekman:

Het Blauwe Zand... Het is de buurt in Amsterdam-Noord die door het eigenaardige optreden van de heer Mussert voor enige tijd, een zekere bekendheid heeft verkregen. Het is de buurt ook waar bij de jongste verkiezing voor de Tweede Kamer de N.S.B. nog geen twee procent van de stemmen op zich verenigde, de S.D.A.P. veertig procent en de Communistische partij twee en dertig procent.

En het is deze buurt ook, waarvan wij in een verslag van „Het Volk" over het bezoek van de Koninklijke Familie aan Amsterdam lezen: „Bij de ingang van het Blauwe Zand stond een dichte menigte, welke in geestdrift geenszins onderdeed voor die, welke in andere stadsgedeelten deze week is getoond".

Met deze simpele mededeling is de toegenomen waardering voor het koningschap en de Koninklijke Familie in Nederland feitelijk volkomen getekend; zij vervangt lange betogen en bewijsvoeringen.

Men mag thans veilig constateren, dat de oude vraag van republiek of constitutionele monarchie, voor Nederland geen betekenis meer heeft, omdat zij verouderd is. Die vraag is voor de tegenwoordige generatie opgelost.

Verschillende oorzaken, waarover hier reeds vroeger is geschreven, hebben tot die oplossing bijgedragen.

Staatsrechtelijk was er eigenlijk toch reeds geen vraagstuk, maar in het denken van een belangrijk deel van het volk bestond het nog.

Het is, in de laatste jaren vooral, het opdringen van de gedachte van het regeren door een Leider, en de daarmede in het buitenland opgedane ervaring, die het koningschap in Nederland een hechter grondslag hebben gegeven dan het voordien bezat. Daarbij voegt zich de groeiende waardering voor de wijze waarop de Koningin Haar taak vervult.

Deze ontwikkeling lijkt mij voor de Nederlandse verhoudingen gelukkig. Niet het minst omdat zij onwezenlijke verschillen in het geestelijke en politieke leven elimineert en een mogelijkheid helpt scheppen de andere juist te waarderen.

Hier voltrekt zich een ontwikkeling als in de Scandinavische landen, in Engeland, in België. En ook hier, als daar, hebben wij uit die ontwikkeling de practische consequenties te trekken.

Dit is wederom een zeer markante uiting na de reeds door ons vermelde. De heer Ankersmit verklaarde zich ronduit tot monarchist. Boekman constateert, dat de vraag: republiek of constitutionele monarchie voor Nederland geen betekenis meer heeft.

Voorwaar, een snelle ontwikkeling op dit punt in de rangen der S.D.A.P.

CURACAO.

De West Indische Gids.

Het dezer dagen verschenen Juni-nummer van de West-Indische Gids bevat een artikel van Pater M. D. Latour over „Cuenta di Nanzi".

Mr. F. G. Schalwijk schrijft over „De herovering van Suriname".

Verder volgen de kronieken over Suriname en Curaçao.

De Kroniek over Curaçao geeft een beschouwing over het Curaçaosch Verslag 1936 en verder wordt onder het hoofd „Voorheen en thans" het Curaçaosche Kiesreglement besproken.

Ook de Chronist van de West Indische Gids vindt de verschillende bepalingen „zeer onnodig ingewikkeld" en maakt er melding van dat de verschillende bepalingen in de Curaçaose bladen niet met grote ingenomenheid zijn begroet.

Waar we hier ook nog wel even de aandacht op willen vestigen, is de tijd, waarop de verkiezingen zullen plaats hebben, n.l. na 20 Dec., dus in de tijd van Kerstmis en Nieuwjaar?

Wie enigszins met Curaçaose toestanden op de hoogte is, zal weten, dat er moeilijk een meer onpsychologisch tijdstip voor de verkiezingen gevonden had kunnen worden.

Ook de Kronist van de West Indische ...

Uit het Verslag der Koninklijke.

Aan het Verslag der Koninklijke Olie ontlenen we:

Wat betreft de kaspositie van de Koninklijke wordt medegedeeld, dat deze sterk is. De netto-winst, voor zover zij werkelijke bedrijfswinst is, heeft *f* 74.602.670 (*f* 54.279.189) bedragen. Vermeerderd met een bedrag aan koerswinst van *f* 10.263.583 laat de totale winst, nadat in Januari een interimdividend van 5% beschikbaar werd gesteld, een slotdividend toe van 11½% (v. J. totaal 10½%) na betaling van 4% (onv.) op de preferente aandelen.

Wat betreft de olie uit de omgeving lezen we:

Aruba.

De door de Canadian Eagle gekochte ruwe olie, welke in de raffinaderij van de Arend Petroleum Maatschappij werd verwerkt, bedroeg in totaal ongeveer 2.190.000 barrels tegen ongeveer 2.830.000 barrels in 1935.

Curaçao.

In verband met de noodzakelijkheid te blijven voldoen aan de steeds toenemende eisen van de markt, werd besloten een installatie te bouwen voor het verwerken van de kraakgassen tot grondstof voor zeer hoogwaardige koolwaterstoffen.

Maatregelen werden genomen ten einde verouderde gedeelten der fabriek door moderne te vervangen.

Enige verschepingsinstallaties zullen worden georganiseerd, waarbij tevens de opslagcapaciteit voor diverse producten zal worden uitgebreid.

De transportvloot zal worden vergroot met 3 schepen, welke in de loop van 1937 in de vaart zullen komen, terwijl bovendien voor de vervanging van oudere schepen 3 nieuwe tankers in bestelling zijn gegeven, welke in 1938 zullen worden afgeleverd.

De fabriek verwerkte gedurende het verslagjaar 7.024.355 K.G. ton ruwe olie tegen 6. 702.894 K.G. ton in 1935.

Venezuela.

De totale productie van de maatschappijen, waarin onze groep geinteresseerd is, bedroeg gedurende het verslagjaar 8.686.754 (8.469.447) K.G. ton.

Evenals het vorige jaar is deze vermeerdering een gevolg van een uitbreiding van het aantal boorinstallaties, waarvan er einde 1936 16 in bedrijf waren tegen 13 aan het einde van 1935, terwijl tevens het aantal pompinstallaties voor de opvoer van olie vermeerderd werd. De totale productie werd echter ongunstig beinvloed door de algemene staking, welke tegen het einde van 1936 plaats vond.

De ruwe-olieproductie van The Caribbean Petroleum Company bedroeg 2.265.73 (2.275.696) K.G. ton en van The Colon Development Company 635.492 (697.194) K.G. ton.

De ruwe-olieproductie van The Venezuelan Oil Concessions Ltd. bedroeg 5.785.529 (5.496.557) K.G. ton.

Consulaatwezen.

Bij Kon. besluit is de heer A. van Egmond benoemd tot consul der Nederlanden te Caracas, buiten bezwaar van 's lands schatkist.

Het ressort van het consulaat strekt zich uit over het federaal district, met uitzondering van het departement Vargas, alsmede over de staten Aragua en Guarico.

Het briefadres van het consulaat luidt: Apartado 909, Caracas.

Pauselijke onderscheiding.

Naar de „Koerier" meldt, is door Z.H. de Paus het erekruis Pro Ecclesia et Pontifice verleend aan de heer K. H. Sandkuyl van de Indische Katholieke Partij te Soerabaja, oud-president van de Sint Vincentiusconferentie, voorzitter van de Raad van beheer van de Katholieke Gids en lid van het kerkbestuur.

Op de te Soerabaja gehouden I.K.P.-vergadering is hem de Pauselijke onderscheiding uitgereikt.

Mr. Sandkuyl is op Curaçao geen onbekende, daar hij enkele malen voor dienstreizen op Curaçao was op bezoek bij de C.P.I.M.

Verduistering.

De 45-jarige aannemer H. heeft bij de Politie aangifte gedaan van verduistering van een geldsbedrag te zijnen nadele, door een zekere bij hem werkende T.

Een onderzoek wordt ingesteld.

Verdacht van diefstal.

Als verdacht van diefstal van gasoline en smeervet, ten nadele van de C.P.I.M. alhier, zijn door de Politie aangehouden, de 20-jarige S. en de 19- jarige S.

Verdacht van verduistering.

Als verdacht van verduistering in dienstbetrekking en het plegen van valsheid in geschrifte is door de Politie aangehouden en voor onderzoek aan het Hoofdbureau van Politie in bewaring gesteld de 28-jarige loper B.

Diefstal.

Terzake diefstal van een armbandhorloge, gepleegd op 6 Juli j.l. uit een kantoortje van een garage, is aangehouden de 17-jarige bediende De B., die heeft bekend deze diefstal te hebben gepleegd en het horloge te hebben verkocht.

De 21-jarige naaister W. heeft aangifte gedaan van diefstal van een gouden halsketting uit haar woning. De Politie onderzoekt deze zaak.

Van Caracas naar Washington.

16 Juni kwamen te Washington aan twee Venezolaanse Padvinders, Rafael Petit en Juan Carmona. De tocht van Caracas naar Washington werd geheel te voet afgelegd. 11 Januari 1935 vertrokken zij uit Caracas, trokken Venezuela, Columbië, Panama, Centraal Amerika, Mexico en verschillende Staten van Noord Amerika door, om eindelijk na twee en een half jaar te Washington aan te komen. In 't geheel hebben zij ongeveer 16.000 kilometers te voet afgelegd.

Aan de voeten van het Kapitool te Washington werden zij hartelijk ontvangen door de Gezant van Venezuela, vele leden van de Venezolaanse kolonie, van de Pan-Amerikaanse Unie.

Een peleton Amerikaanse Padvinders begroetten de excursionisten bij de Rey Bridge, de entree in de hoofdstad, en begeleidden ze naar de trappen van het Kapitool, het eindpunt van hun tocht. Rafael Petit, met de Venezolaanse vlag, die hen op hun tocht door bossen, bergen, steden, vergezeld had, in de hand, en Juan Carmona met de Amerikaanse vlag, een geschenk van de Amerikaanse broeders bij 't oversteken van de grenzen van Columbia. 's Avonds vertelde Rafael Petit zijn wedervaren op zijn reis vol avonturen, voor de radio, en bedankte, ook namens zijn compagnons voor de hartelijke ontvangst.

Examen.

De Heer Jules Sprockel ontving bericht uit Nederland, dat zijn dochter Julieta Sprockel slaagde voor het examen onderwijzeres.

Op Vacantie.

Gisteren vertrok de Heer Chr. Schouten, Directeur van de R.K. Ambachtsschool alhier, in gezelschap van zijn echtgenote per m.s. „Colombia" voor een vacantiereis naar Nederland.

Voor studie naar Nederland.

Met de „Colombia" vertrokken gisteren naar Nederland de jongeheren H. Conner, H. Kruijthoff, E. Vos, J. Mauricio, J. Sprockel en E. Newton voor verdere studie.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Beschikkingen.

Mej. E. de Beyl is tijdelijk werkzaam gesteld ter Gouvernements-Secretarie.

Aan de klerk H. A. Pietersz, werkzaam op het Bureau van de Burgerlijke Stand en het Bevolkingsregister op Aruba, is één jaar verlof buiten bezwaar van den Lande verleend.

Aan de deurwaarder voor Burgerlijke Zaken bij het Hof van Justitie in Curaçao, A. L. Pietersz, is 4 weken vrijstelling van dienst verleend en in aansluiting daaraan één jaar buitenlands verlof naar Nederland.

De heer H. N. van Beek is tijdelijk werkzaam gesteld op het Bureau van de Burgerlijke Stand en het Bevolkingsregister op Curaçao.

De klerk Mej. J. F. Beaujon, werkzaam op het Bureau van de Burgerlijke Stand op Curaçao is overgeplaatst naar het Bevolkingsbureau en het Bureau van de Burgerlijke Stand op Aruba.

De klerk S. D. Bruyn, werkzaam ter Inspectie der Belastingen is overgeplaatst naar het kantoor van de Ontvanger op Aruba.

Mevr. A. J. M. Verhoeven-Jansen, in het bezit van een diploma als tandarts, is in Curaçao toegelaten tot de uitoefening van de tandheelkundige praktijk.

De heer E. L. Krooneberg is benoemd tot Lid van voornoemde comissie.

De deurwaarder der Belastingen op Curaçao O. May is onder gelijktijdige ontheffing als zodanig, gedurende het verlof van A. L. Pietersz, benoemd tot Deurwaarder voor Burgerlijke Zaken bij het Hof van Justitie en het Kantongerecht op Curaçao.

Aan de agent van politie 1ste klasse A. N. Vermeer is met ingang van de 2de December 1937 2 weken vrijstelling van dienst en in aansluiting daaraan 8 maanden buitenlands verlof naar Nederland verleend.

De heer S. D. Bruyn is, wegens zijn overplaatsing naar Aruba, eervol ontheven als lid van de Feestcommissie voor de verjaardag van Hare Majesteit de Koningin.

De Gouvernements-Secretaris,
Gronemeijer

Gelijke inkomstenbelasting voor de Petroleum Maatschappijen.

Als gevolg van de omstandigheid, dat de Curaçaosche Petroleum Industrie Mij. en de Arend Petroleum Mij. in Curaçao gevestigde lichamen zijn, worden zij krachtens artikel 49 der inkomstenbelastingverordening slechts belast naar de winst, voorzover deze tot uitdeling komt. De Lago Oil & Transport Co. evenwel wordt, als een niet in het gewest gevestigd lichaam, op grond van artikel 58 naar de gehele met haar Arubaans behaalde winst belast.

Dit onderscheid in belastinggrondslag heeft een aanzienlijk verschil tengevolge in de inkomstenbelasting. Immers, het is duidelijk, dat, onder overigens gelijke omstandigheden, een op de uitdelingen gebaseerde belasting relatief lager zal zijn dan een heffing, welke zich naar de volle winst richt.

Bovendien kleeft aan de uitdelingsbelasting het bezwaar, dat de fiscus in hoge mate afhankelijk is van de uitkeringspolitiek, welke de ondernemingen wensen te voeren; de belastingplichtigen zijn als het ware vrij bij het bepalen van de mate, waarop de behaalde bedrijfsresultaten onder de belastingheffing zullen worden gebracht.

Daarom achtte ons Bestuur zeer terecht de belastingregeling weinig bevredigend, maar ook is het wenselijk bij de belastingheffing een grotere plaats in te ruimen aan de gelijkwaardige betekenis, welke de grote olieconcerns in economische zin voor Curaçao hebben. Die economische gelijkwaardigheid zal tot uitdrukking behoren te worden gebracht door het scheppen van een grotere mate van fiscale gelijkheid.

Vandaar dat door ons Bestuur aan de Raad een wijziging is ingediend in de inkomstenbelastingverordening, welke zowel beogen om langs eenvoudige weg de bovengeschetste belastingtechnische bezwaren te ondervangen, als om voor de petroleummaatschappijen een zekere mate van belastinggelijkheid tot stand te brengen, door in de belastingverordening de fictie neer te leggen, dat de belastbare uitdeling van de in Curaçao gevestigde lichamen en de belastbare winst van de aldaar niet gevestigde maatschappijen, per ton in het gewest verwerkt en afgeleverd product even groot is. Door daarbij de grondslag der belasting op *f* 0.95 per ton te bepalen, zal, bij gelijkblijvende productie, de totale opbrengst der heffing ongeveer dezelfde zijn als die der bestaande regeling, namelijk rond *f* 1.250.000.— per jaar. In zover zal dus de belastingwijziging geen betekende financiële gevolgen voor de fiscus hebben.

Behalve een meer rationele verhouding in de op te leggen belasting en een aanmerkelijke vereenvoudiging van het stelsel der belastingheffing, brengt het voorgesteld systeem voorts een niet te onderschatten voordeel voor 's Lands financiën mede, in dier voege, dat een grotere mate van stabiliteit mag worden verwacht van het bedrag, dat de petroleummaatschappijen ot de openbare middelen zullen bijdragen.

De bedoelde aanvulling heeft overigens niet uitsluitend de consequente doortrekking van de fiscale gelijkheid der raffinaderijen ten doel, zij beoogt tevens de fiscale voorwaarden te scheppen, waardoor dit gewest — reeds een middelpunt van aardolieverwerking — ook de handel in aardolie en aardolieproducten tot zich zal kunnen trekken.

DE FILM VAN DE WEEK

Van 16 tot en met 22 Juli 1937.

A. Onderstaande films kunnen beschouwd worden als niet aanstotelijk en geschikt voor publiek vermaak.

Roxy.

The Millionaire
Imitation of Life
Country Doctor
Our Relations

Hollywood.

The Ghost goes West
The Millionaire
Champagne Waltz
Country Doctor
California straight Ahead
Crime of Dr. Forbes
Six day Bike Rider
The charge of the light Brigade

Cinelandia.

His Brothers Wife
Jungle Jim
Champagne Waltz
California straight ahead

B. Onderstaande Films bevatten gedeeltes die aanstoot kunnen geven, wegens gewaagde toespelingen, grofheden, misleidende voorstelling van zaken of gebrek aan kiesheid. Deze films werden niet positief goed- noch afgekeurd, maar zijn TOELAATBAAR VOOR GEESTELIJK VOLWASSENEN.

Een bezoek aan deze films kunnen we in 't algemeen niet aanbevelen.

Roxy.

Splendour
Enchanted April

Hollywood.

Splendour

Cinelandia.

Flying down to Rio.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

Italie en Duitsland accepteren het Engelse compromis-plan, inzake de noninterventie in Spanje, als basis voor verdere besprekingen.

Frankrijk op voorwaarde, dat eerst de oplossing der vrijwilligers geregeld wordt.

Portugal wil, dat ook de Z. Amerik. Staten tot de non-interventie toetreden.

Dinsdag zal de commissie weer bijeenkomen voor de nadere uitwerking.

Volgens Japanse berichten zouden er 30 divisies Chineese troepen tegen Japan gemobiliseerd zijn: Japan beschouwt dit als een uitdaging.

UIT NEDERLAND.

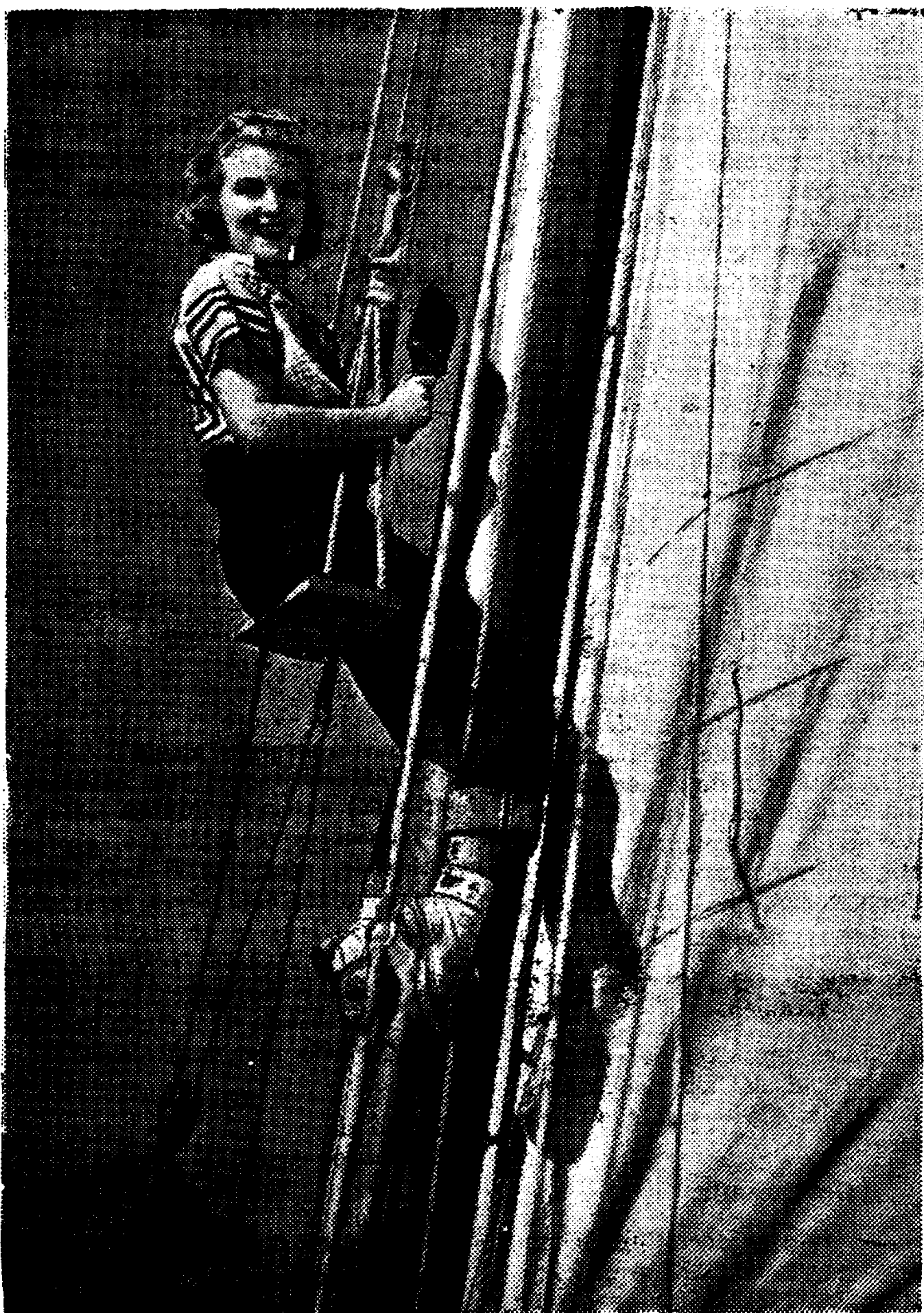
Prins Bernhard is voor een bezoek van enkele dagen naar het Kasteel Reckenwalde vertrokken.

Prinses Juliana arriveerde in het buitenverblijf De Ruygenhoek, waar Zij enkele dagen tesamen met de Koningin zal vertoeven.

Naar Aneta verneemt zal in de vacature C. P. van Ginkel, secretaris generaal van het departement van defensie, benoemd worden de Kolonel van de staf en directeur van het etappen-verkeerswezen J. Carstens.

Naar Aneta verneemt overweegt de generale staf thans om garnizoens te leggen in Amsterdam, Apeldoorn, Doesburg, Zutphen en Zwolle. De meeste van deze plaatsen waren reeds vroeger garnizoensteden, zodat de kazernes enz. nog aanwezig zijn.

Volgens een opgave van het centraalbureau voor de statistiek bedroeg het aantal werklozen in tweede helft van Juni in 1935 27.0%, in 1936 28.9% en in 1937 21.8% van het totaal ingeschreven werkers.

LENTE. In de lente beginnen de mensen hun boten schoon en mooi te maken. Hier ziet men een meisje, genietend in de zonneschijn bezig haar bootje aan het verven.

ADAMSON REDT ZIJN EMMER.

Steunt het Apostolaat ter Zee.

BEKENDMAKING.

De termijn voor aanmelding om als bekwaamheidskiezer op de kiezerslijst te worden geplaatst, wordt verlengd tot en met 20 Juli 1937.

De Voorzitter van het Verkiezingsbureau,
M. B. BARTELS DAAL.

HELEN KELLER IN JAPAN.

De blinde en doofstomme Amerikaanse schrijfster, Helen Keller, die aan meerdere Amerikaanse universiteiten gedoctoreerd is in de sociologie, de psychologie en de geschiedenis, heeft in Japan meer eerbewijzen ontvangen, dan welke ander blinde vrouw ook.

Sinds twee jaar trekt zij de gehele wereld door op een voordrachtentournée en in Japan heeft zij zoveel bewondering gewekt; dat de Keizer van Japan haar tot „Dochter van God" benoemd heeft.

Deze titel was tot op heden voorbehouden aan leden van de keizerlijke familie. De privilegies van deze rang zijn de volgende:

Helen Keller mag onaangediend het keizerlijke paleis betreden; als zij geld nodig heeft, kan zij het van de hofkanselier altijd ontvangen; zij mag zonder uitgenodigd te zijn aan de tafel van de keizer aanzitten en meedoen. Zij kan zelfs deelnemen aan de particuliere audiënties van de keizer enz.

Helen Keller heeft echter aan de journalisten verklaard, van deze privilegies geen gebruik te zullen maken.

DE PROFESSOR.

Een bekend professor zat in de coupé toen de conducteur hem zijn kaartje vroeg.

De professor zoekt in al zijn zakken, maar kan niets vinden.

— 't Is goed zei de vriendelijke conducteur ik ken u wel, het zal wel in orde zijn.

— Jawel, zei de professor, maar nu weet ik niet meer, waar ik naar toe wilde gaan.

SPORT-RUBRIEK
Officiële Mededelingen
VAN
"De Curaçaose Voetbalbond."

COMPETITIE-PROGRAMMA
MUNDO NOBO

A-Klasse:		B-klasse:	
18 Juli	: S.U.B.T. 1 — R.C.C. 1 (F. Kranenburg)		
25 Juli	: S.U.B.T. 1 — Transvaal 1 (A. Oehlers)		
1 Augs.	: Volh. 1 — S.U.B.T. 1 (H. Elfrink)	1 Augs.	: Atletico — D.C.C. * (A. R. Ercol)
8 Augs.	: R.C.C. 1 — Transvaal 1	8 Augs.	: Be Quick — D.D.V.O. *

RIO CANARIO.

18 Juli	: Asiento 1 — Hollandia (O. Corsica)		
25 Juli	: Asiento 1 — J. Holland 1 (O. Corsica)		
1 Augs.	: Asiento 1 — R.C.C. 1 (A. Jesurun)		
8 Augs	: Asiento 1 — J. Hol. 1	8 Aug.	: Atletico — J. Curaçao *

SCHERPENHEUVEL.

		Res. A-klasse	
1 Augs.	: Scherp. 1 — Transvaal 1 (R. Jansen)		
		8 Augs.	: Scherp. 2 — Volh. 2

De met * aangegeven wedstrijden beginnen om drie uur.

In verband met het incident gedurende de wedstrijd Transvaal vs. Hercules van 16 Mei 1937, geshorst van deelname aan alle wedstrijden in C.V.B.-verband:
F. Sibilo (Transvaal), 3 maanden ingang 20 Mei 1937
J. Scorrea (Hercules), 3 maanden ingang 20 Mei 1937.

In verband met het incident gedurende de wedstrijd Be Quick vs. Feijenoord van 20 Juni 1937, geschorst van deelname aan alle wedstrijden in C.V.B.verband:
I. de Windt (Feijenoord), 3 maanden ingang 1 Juli 1937
A. Janga (Be Quick), 4 maanden ingang 1 Juli 1937

In verband met het incident gedurende de wedstrijd Jong Holland vs. S.U.B.T. van 17 Mei 1937, geschorst van deelname aan alle wedstrijden in C.V.B.-verband:
M. de Castro (S.U.B.T.), 1 maand ingang 15 Juli 1937.
P. C. Jansen (J. Holland) 6 maanden ingang 29 Nov. 1937.

Met ingang van heden is aan de Vereniging Hilversum de 1ste en 3de Dinsdag van iedere maand aangewezen voor oefeningen op Mundo Nobo.

Afgeschreven als lid van Jong Curaçao: L. Lieuw Sioe
Ingeschreven als werkend lid van Volharding: E. Mackay
De verenigingen worden gewezen op de bestaande bepalingen betreffende het medenemen van tenminste twee goede ballen voor alle wedstrijden door de z.g. ontvangende partij (eerst genoemde vereniging).

OEFENING WOENSDAG 21 JULI 1937 op SCHERPENHEUVEL

E. Vos (R.C.C.)
H. Royer (J. Hol.) — A. J. Maduro (S.U.B.T.)
H. A. Maduro (S.U.B.T.) — B. Issenia (Scherp.) — A. Pietersz (S.U.B.T.)
J. Eleonora (J. Holl.) — C. Prince (R.C.C.) — A. de Castro (Volh.) — A. Meerens (Volh.) — E. Rondijk (Volh.)

BLAUW GELE SHIRT.
Aanvoerder: A. Maduro

O

Bernabela (Be Quick) — E. Senior (Volh) — C. Bosch (S.U.B.T.) — H. Panneflek (R.C.C.) — N. Vera (R.C.C.)
E. Ruiz (S.U.B.T.) — L. B. Isidora (Volh.) — O. Hoelen (Herc.)
E. Atalida (Herc.) — M. van der Gen (J. Hol.)
J. Pinedo (Herc.)

WITTE SHIRT.
Aanvoerder: L. B. Isidora

Voor het vervoer der spelers vertrekken bus N. 510 van post 6 (Isla) en bus No. 464 van het Brionplein **OM HALF VIJF PRECIES.**

HET BESTUUR.

PROGRAMMA VAN DE CUROM.

Zaterdag, 17 Juli 1937.

7.00 — 7.05
Opening, Wilhelmus
7.05 — 8.00
Cello Konzert van Dvorak Opus 104
a. Allegro
b. Adagio ma non troppo
c. Allegro moderato
Gespeeld door Gaspar Cassado
7.45 — 8.00
Vocaal Programma
1. The Rowan Tree
2. Oh whistle and I'll come to you, my lad
Margaret F. Stewart-sopraan
3. Gondellied
4. Treu sein, das liegt mir nicht
Peters Anders, Tenor
5. Schenk mir dein Herz heute Nacht
6. Ob blond, ob braun ich liebe alle Frau'n
Peters Anders, Tenor
8.00 — 9.00
Dansmuziek:
1. I gotta have you, foxtrot
2. My strongest weakness is you, foxtrot
The Ipana Troubadours
3. Die verliebte Harmonika, foxtrot
4. Step Boys, foxtrot
Ad. Lutter en zijn orkest
5. Long ago and far away, foxtrot
6. San Francisco, foxtrot
Ben Bernie en zijn orkest
7. Hinterm Blauen Meer, foxtrot
8. Ich brauche liebe, foxtrot
Erich Boerschel en zijn orkest
9. Fatum, foxtrot
10. Wandernde Wolken, slowfox
Adalbert Lutter en zijn orkest
11. Liebesmelodie, slowfox
12. Littel man, you've had a busy day, foxtrot
Ronny Daree en zijn orkest
13. San Fernando, tango
14. Florianopolis, tango
Aldalbert Lutter en zijn orkest
9.00 n.m.
Sluiting, Wilhelmus.

Zondag, 18 Juli 1937.

11.00 — 11.05
Opening, Wilhelmus
11.05 — 13.00
Gemengd programma:
1. Les Préludes (Franz Liszt)
Deel I, II, III en IV
Gespeeld door het Concert Gebouw Orkest o.l.v. Dr. Willem Mengelberg
2. Sinfonia (Johann Christian Bach)
Deel I en II
Concert Gebouw Orkest
3. Ich bin so gern am Rhein
4. Ja, ja in Sumatra
Adalbert Lutter en zijn orkest
5. Oh' Glory
6. Obadiah's Mother
Gracie Fields, Comedienne met Orkest
7. Hijo Macho
8. Siempre Fiel
Orquesta Tipica Bonavena
9. Smoke Rings
10. That's Georgia
Gez. door de Mills Brothers
11. Tanzen und Küssen, foxtrot
12. Habla Bandoneon, tango
Erich Börschel en zijn orkest
13. Vier kleine Worte
14. Dummer Boy
Voordracht door Hilde Hildebrand met orkest
15. Wah-Hoo-foxtrot
16. I'm gonna clap my hands, foxtrot
Gespeeld door The Ramelers-refreinzung Topy Glerum
17. Du past su gut zu mir wie Zucker zum Caffee
18. Auf Wiederseh'n mein Fräulein
Comedian Harmonistst
19. Piano Potpourri
Deel I en II
Peter Kreuder
21. Dort unter'm Baum
22. Sag' mir nur einmal „Ja"
Gez. door Karl Schmitt-Walter
23. Un amour come la notre, chanson
24. Beaucoup, chanson
Lucienne Boyer met Orkest
25. Feldeinsamkeit (Johannes Brahms)
26. Ich liebe Dich (Edvard Grieg)
gezongen door Karl Schmitt-Walter
27. Schlafe mein Prinzchen
28. Es woltein Jägerlein jagen
Gezongen door de Wiener Sängerknaben
29. O sacrum convivium
30. Hebe deine Augen auf
Gezongen door de Wiener Sängerknaben
1.00 n.m.
Sluiting, Wilhelmus